

Erdős Lajosné

Ez az anyám, Brichta Margit a Klauzál téri lakásunkban. Az az üveges szekrény, amit jobbra elől látni, az még ma is megvan nekem. 16 éves koromig a Klauzál téren laktunk. Nagyon kicsi, kétszobás, nagyon fura lakás volt. Az tetszett nekem benne, hogy a legfelső emeleten volt, és nem volt fölötte padlás. Ennélfogva nyáron valami irtóztató meleg volt, a palatető volt a fejünk fölött. És volt egy különös helyisége a lakásnak, ami padlás volt, de egy szinten volt a lakásunkkal. A lomokat meg a téli almát tartottuk ott. Az egyik szobában volt a két szülői ágy, és a végében keresztbe téve egy dívány, ott aludtam én. Volt még ott ez a két szekrény, ami most itt van nálam, és egy kicsi négyszögletes asztal. Más nem fért oda. A másik szoba kimondottan ebédlő volt, ebédlőbútorral. És ez a könyvszekrény, ami még mindig megvan, ez is az ebédlőben volt. Volt egy elég tágas előszoba, nyáron ott szoktunk ebédelni. Onnan nyílt egy nagyon rendes nagyságú konyha, és abból egy rendes nagyságú spejz. Volt egy összecsukható vaságy, amit este kinyitott, és ott aludt a háztartási alkalmazott [A ?háztartási alkalmazott? kifejezés egy 1945 után használt eufemizmus volt a cseléd megjelölésére. -- A szerk.]. A házban majdnem mindenkiel jóban voltunk. Zsidó kispolgár volt majdnem mindenki. Alig volt nem zsidó közöttünk. Minden lakás a körfolyosóra nyílt, és mi, gyerekek mindig itt játszottunk a körfolyosón, és ha túl hangosak voltunk, a házmester ránk kiabált. Sok velem egykorú gyerek volt ott, zsidó gyerekek, és a szülők is mind ismerték egymást, és sokszor be is ugrottak egymáshoz látogatóba. Volt például az ötödiken egy zongoratanár, tőle kezdtem zongorázni tanulni. Nekünk nem volt zongoránk, de az alattunk lakónak volt, és lemehettem hozzájuk gyakorolni.